

נְעָמִי בֶן-גּוֹר

הַגֵּבִים לְעַתָּה

איורים: גיל-לי אלון קוריאל

Naomi Ben-Gur

MONSTRASH

Copyright © 1994

Miskal - Yedioth Ahronoth Books and Chemed Books
P.O.B. 37744, Tel-Aviv, 61376, Israel

כל הזכויות שמורות © 1994
ל משכל - הוצאה לאור והפצה בע"מ
מיסודן של ידיעות אחרונות וספרי חמד
ת"ד. 37744 תל-אביב 61376

עיצוב עטיפה: גיל-לי אלון קוריאל

סדר: ע.נ.ע. בע"מ

הפרדות: ד.ש.מ. בע"מ

הפקה: טפר בע"מ

אין להעתיק ספר זה או קטעים ממנו
בשום צורה ובשום אמצעי (אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר)
ואין לתרגם ממנו או לשכפל ממנו
ללא אישור מפורש בכתב מהמוציא לאור

מסת"ב X 965-448-093-I.S.B.N
דאנאקוד 362-1201

נְעָמִי בֶן-גּוֹר

הַזְבָּלָצֵת

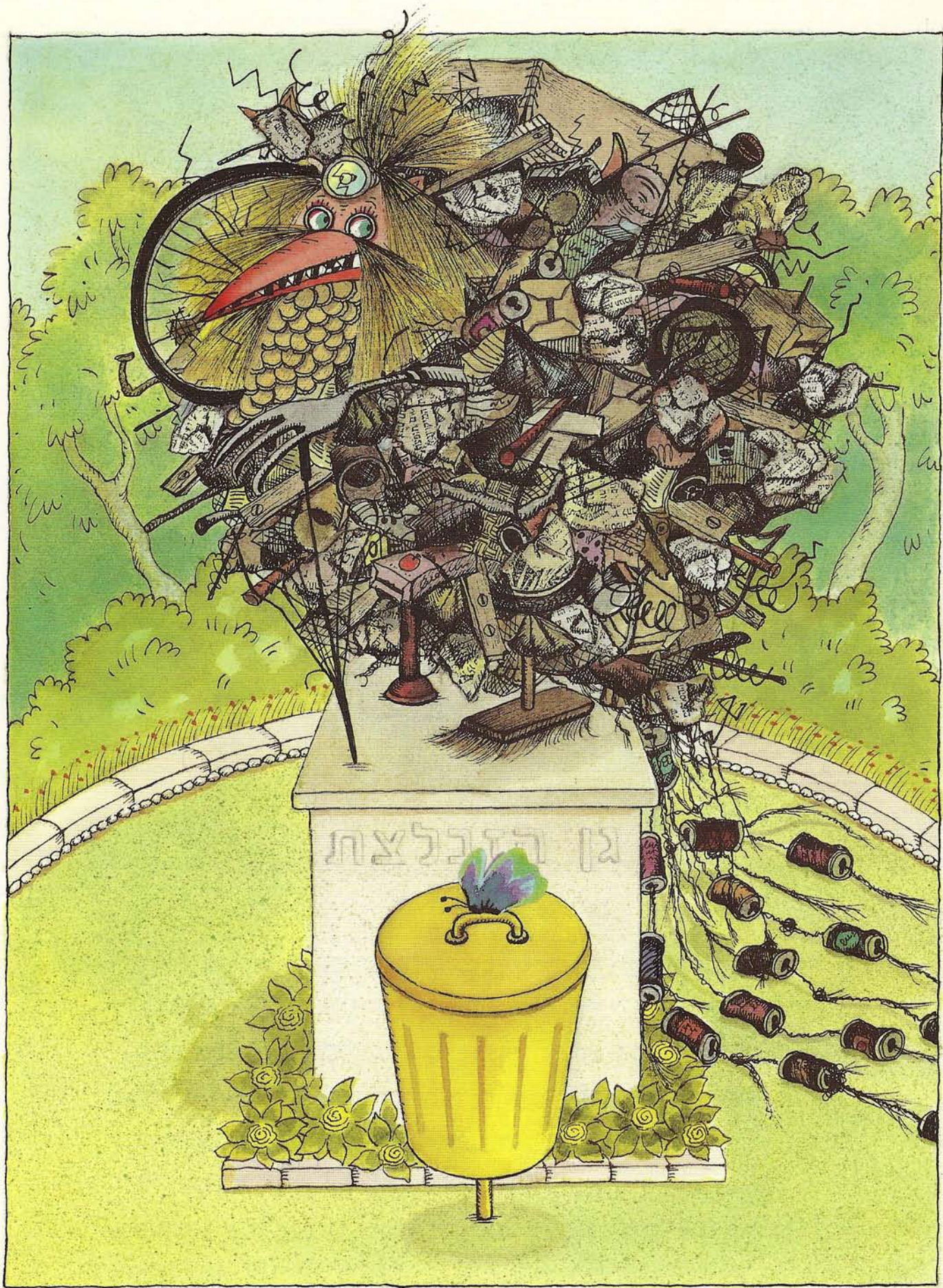
איורים: גיל-לי אלון קוריאל

ידיעות אחרונות • ספרי חמד

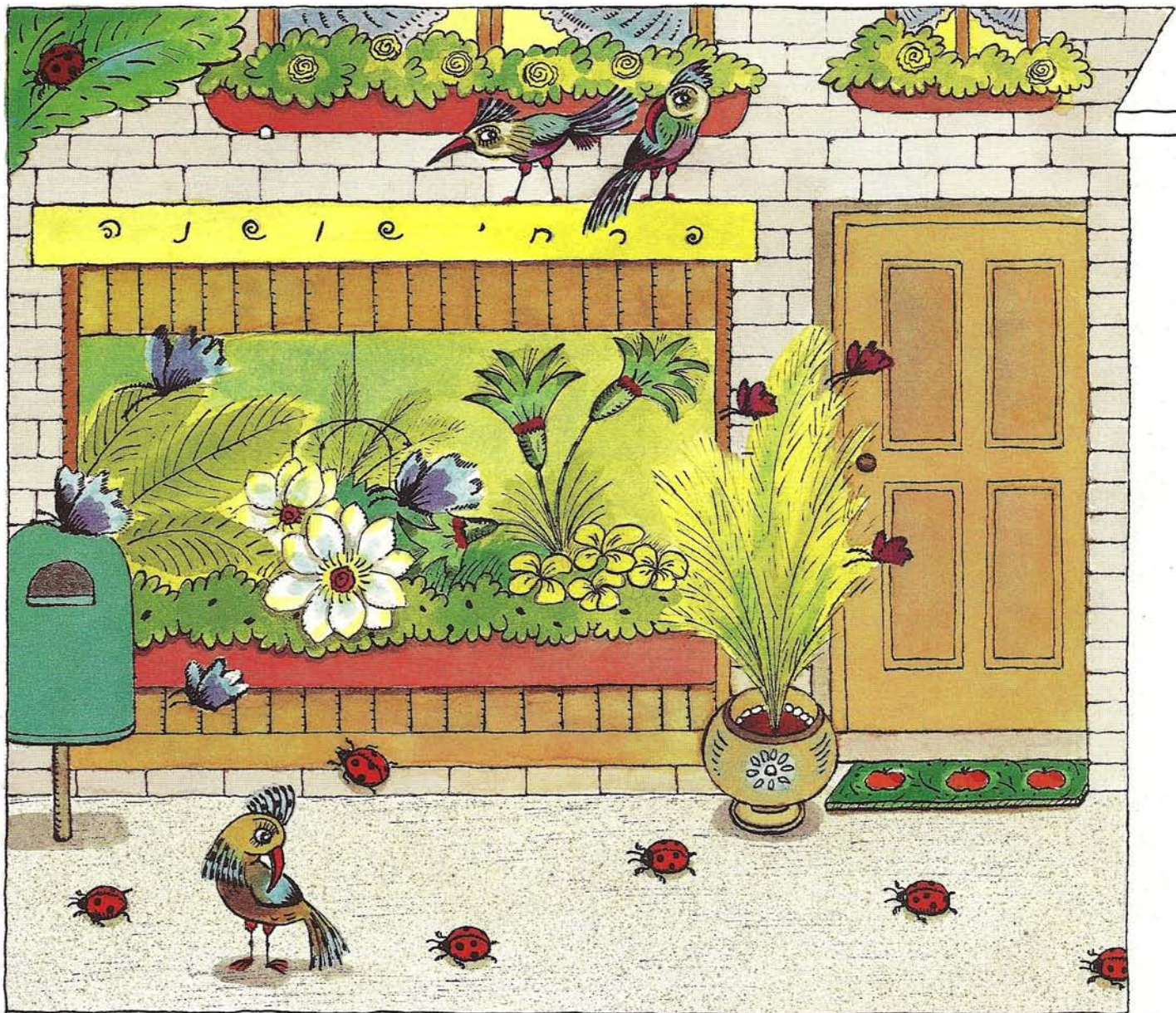
בשכונה אחת, ששמה שכונה א-ב, עומד פסל מקף גן פורח.
זהו פסל הזבלצת, ועל שמו נקרא הגן – גן הזבלצת. הילדים
אוהבים לבוא לגן הזבלצת, להתנדנד בנדנדות, לגלש במגלשות
ולשחק בחול הזהב שבארגז החול. כשהם מתעייפים קצת, הם
יושבים לנוח על אחד הספסלים. אז הם אוהבים לשמע שוב
ושוב את ספורו של הפסל.

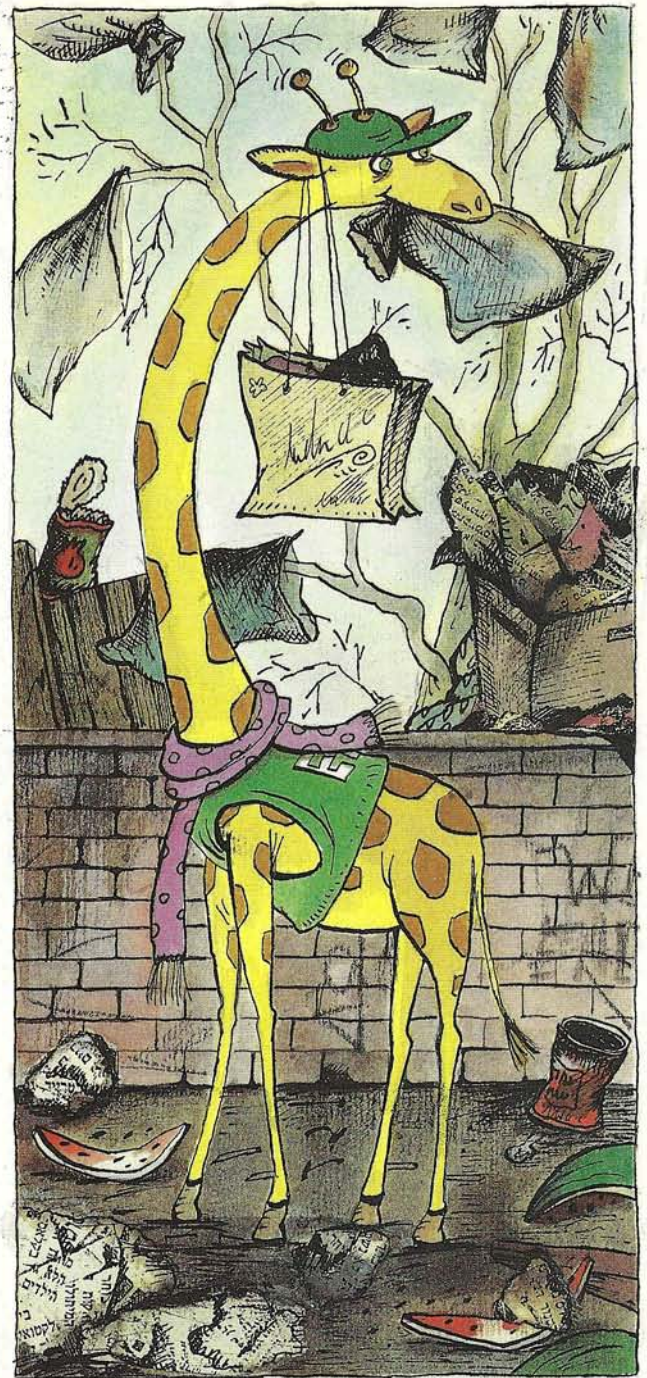
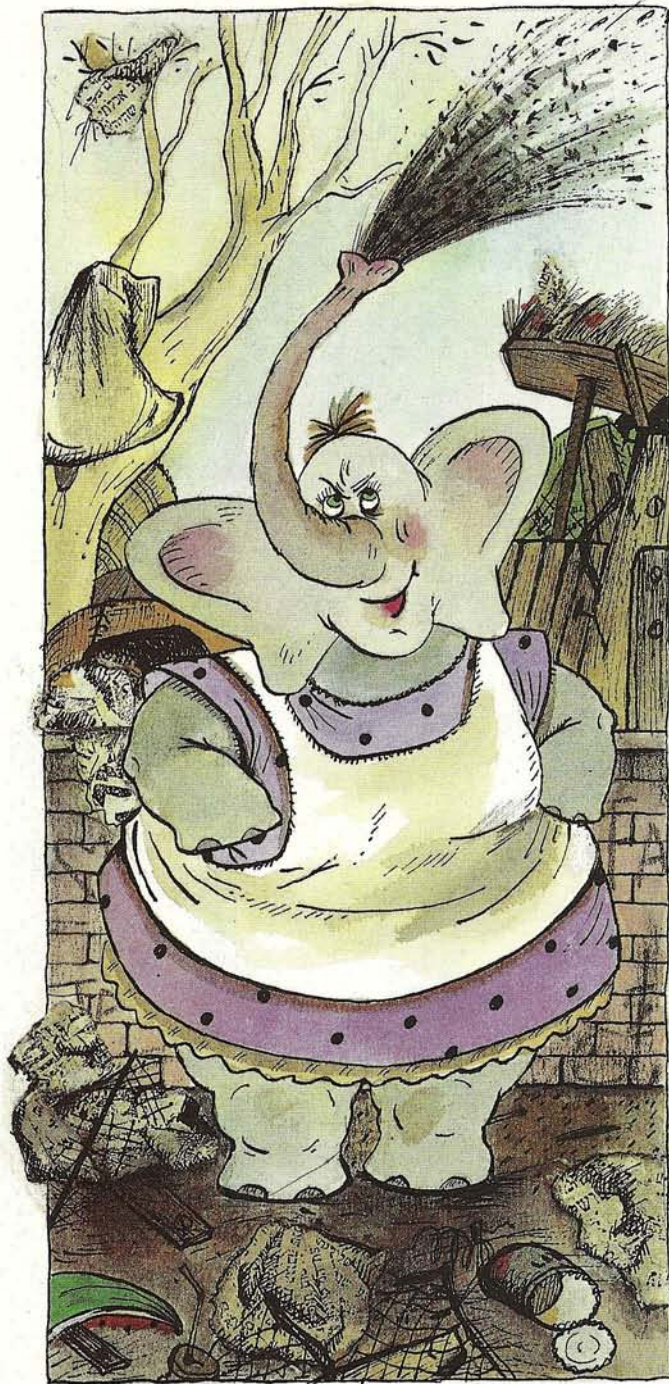

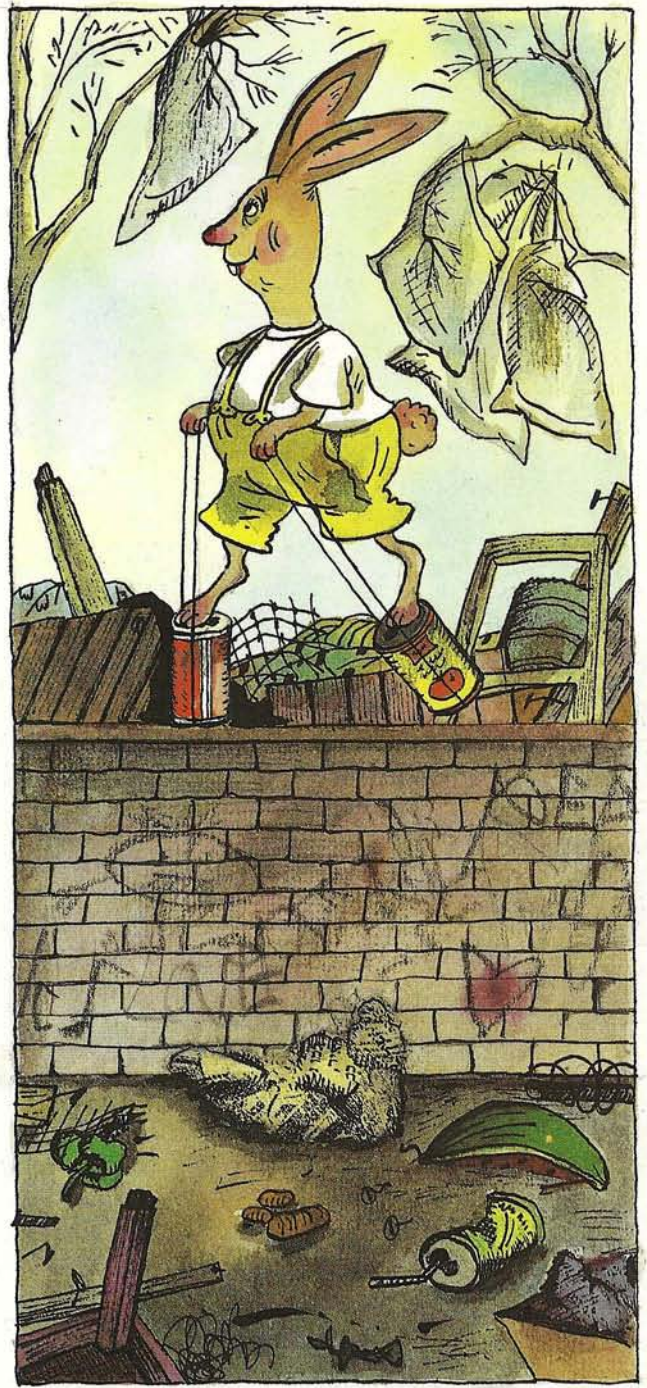
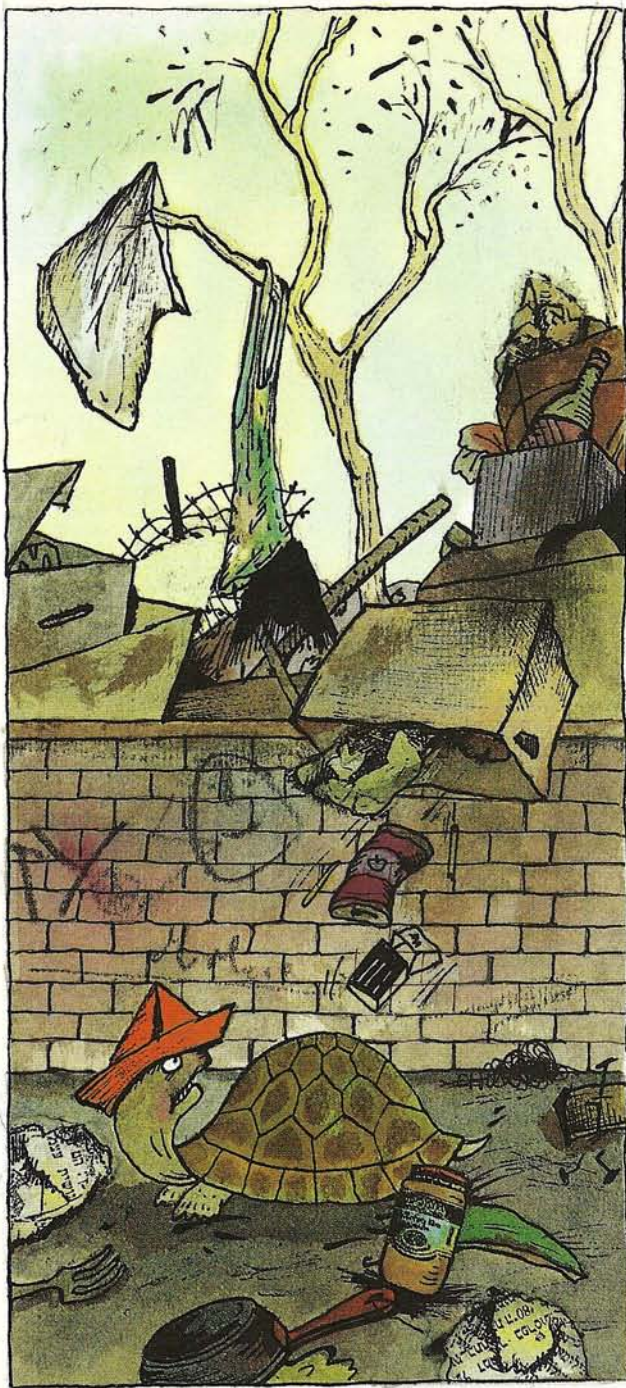
זֶה הָיָה לִפְנֵי שָׁנִים רַבּוֹת, כְּשֶׁשְׂכוּנָה א-ב הֵיחָה עֲדִין שְׁתֵּי
שְׂכוֹנוֹת צְמוּדוֹת זֹ לְזֹ, שְׂכוּנָה א' וּשְׂכוּנָה ב'.
בְּשְׂכוּנָה א' הִתְגַּלְגְּלוּ עַל הַמְדַרְכָּה חֲתִיכוֹת אֲבֵטִיחַ רָקוֹב,
בָּאוּר חֲגוּ פְסוֹת נִיר שֶׁהִתְרוֹמְמוּ מִן הָאֲדָמָה, וּבִין הַצְּמָחִים
שָׁנְבְלוּ בְּעֲצִיצִים נְעֲרָמוּ בְדֵלֵי סִיגְרִיּוֹת.
בְּשְׂכוּנָה ב' טִילוּ עַל הַמְדַרְכָּה מוֹשִׁיּוֹת, בָּאוּר הַתְּעוֹפְפוֹ
פְּרָפְרִים בְּשִׁלְל צְבָעִים, וְאֵת הַצְּמָחִים שֶׁלְבְּלוּ בְּעֲצִיצִים הַקִּיפוּ
אֲבָנִים קִטְנִטְנוֹת לְבִנְבְּנוֹת.

תושבי שכונה ב' לא רצו שהמושיות שלהם ילכו לאבוד
 בין חתיכות אבטיח רקוב ושהפרפרים שלהם יתבלבלו בין
 פסות הנזר המעופפות של שכונה א'. הם קמו לילה אחד ובנו
 גדר-אבנים בין שתי השכונות.

בשכונה אי גרו ארבעה חברים.
הג'ירפה תרן שאהבה להפריח באויר שקיות פלסטיק.
הפלה חדקה שנהנתה להמטיר עם החדק שלה קלפות של
גרעינים.

האַרְנָבוֹן נָבוֹן שֶׁהָיָה מְדַדָּה עַל קַבִּים שֶׁעָשָׂה מִפְחִיּוֹת מִשְׁקָה.
וְהָצַב בּוֹצֵי, שֶׁבְּכָל פֶּעַם שֶׁנָּשְׂרוּ עָלָיו עֵתוֹן אוֹ קוֹפֶסֶת קְרִטוֹן,
הָיָה צוֹרֵחַ: "הַשָּׁמַיִם נִפְלוּ! הַשָּׁמַיִם נִפְלוּ!"

יום אחד נפגשו ארבעת החברים ברחוב. בום-בום-בום דדה
נבון על קבי-הפחיות שלו. הוא נופף בהתרגשות בדרך ניר זרק
וקרא בקול את הכתוב: "ראש העיר מכריז על תחרות פח
הזהב!"

"תחרות פח הזהב?" נבהלה תרו ונרקה מפיה מסטיק שנגמר
לו הטעם. "צריכים לצבץ את כל הפחים בזהב? מה נעשה? הרי
עשינו מהם קסדות."

"ותפים," הוסיפה חדקיה.

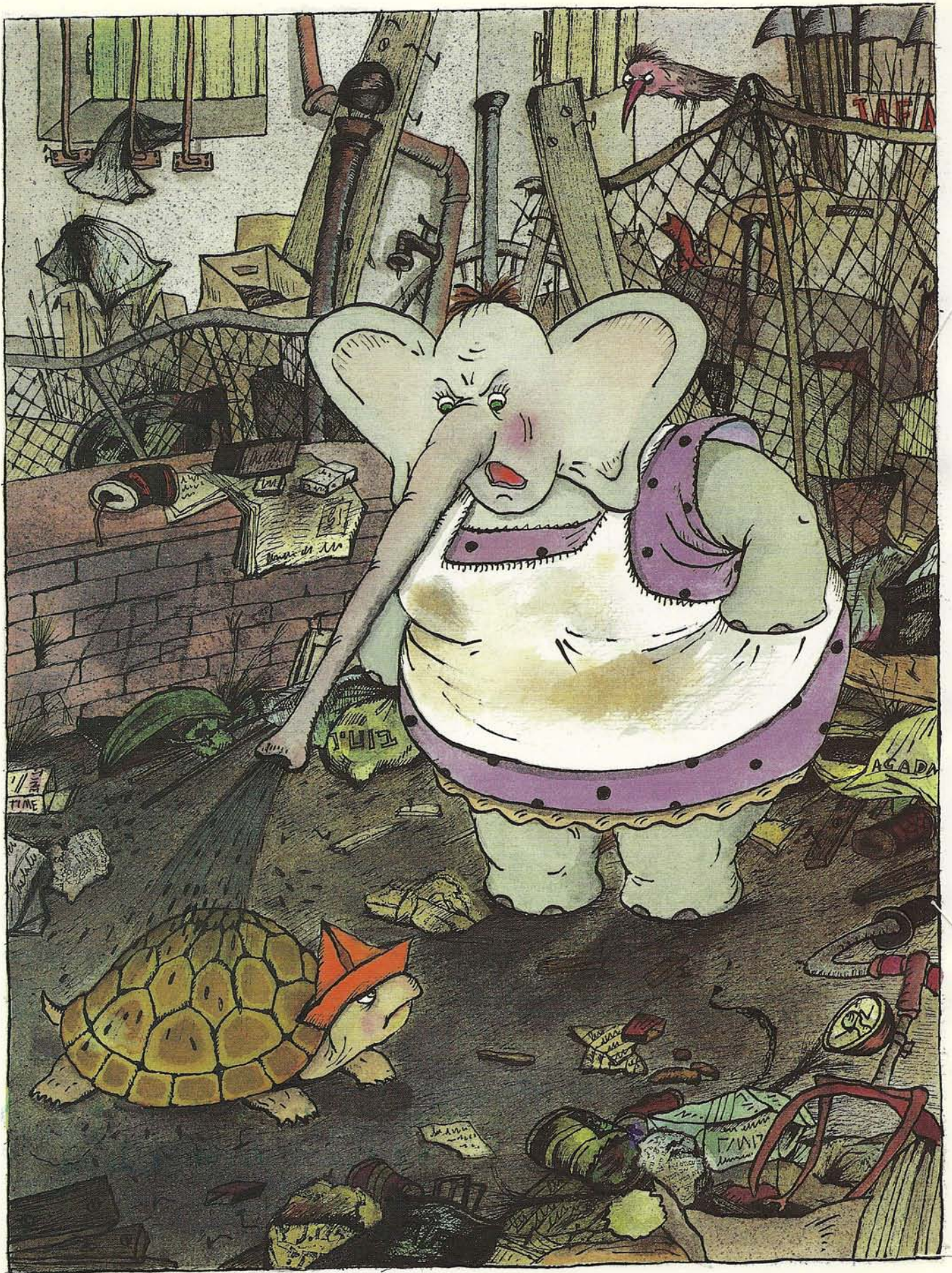
"ושרפרפים," אמר בוצי.

"בתחרות פח הזָהב אין צָרָךְ בָּפח זָהב," הרגיע נבון את חבריו. "בתחרות יעניק ראש העיר פח מזָהב לשכונה הנקיה והמטפחת ביותר."

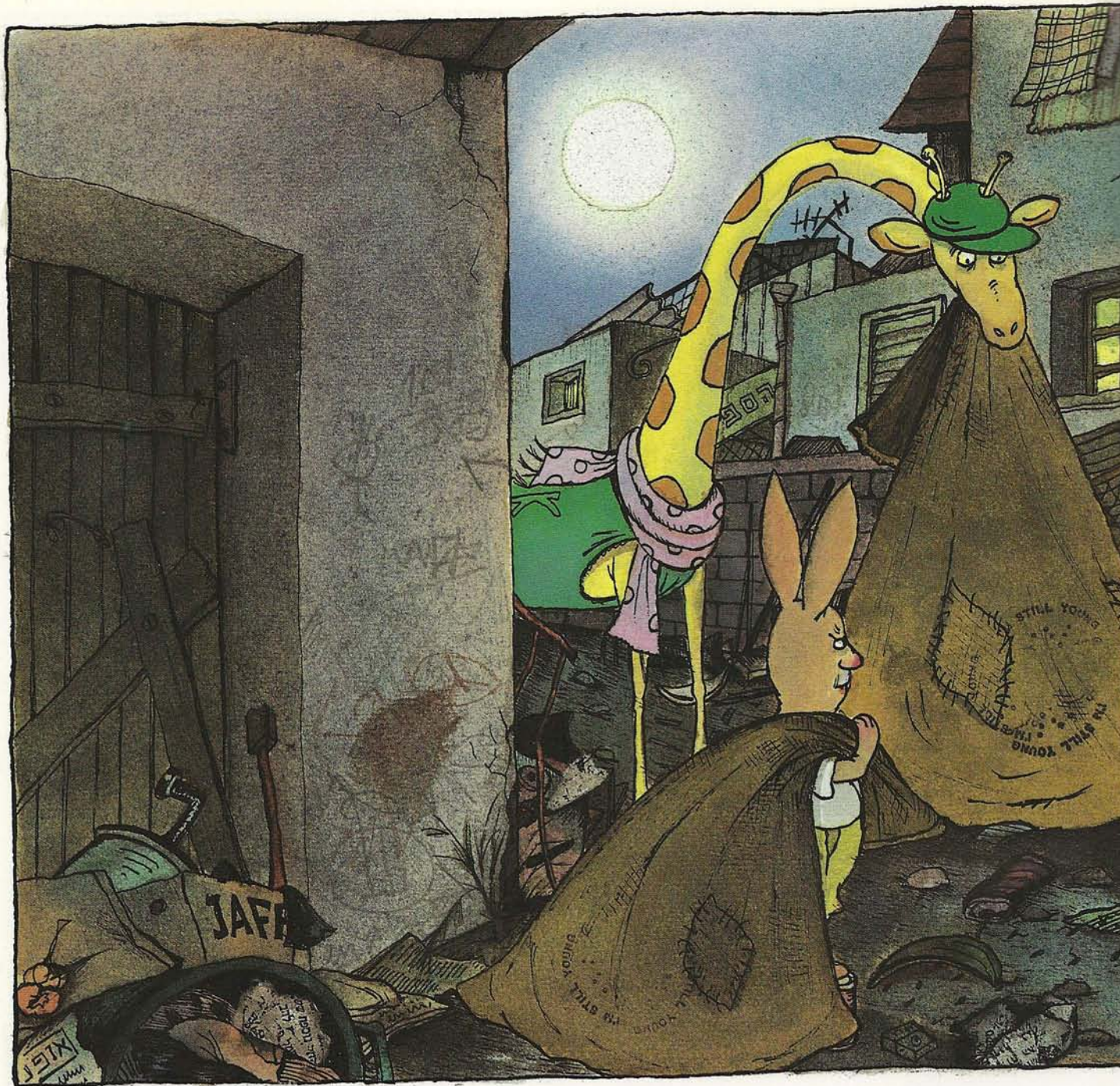
ארבעת החברים הביטו זה בזה: מה נעשה?
"יש לי רעיון מצוין," קפצה חֲדָקָה. "נבקש מראש העיר שיחליף את התחרות. במקום תחרות על השכונה הכי נקיה — יכריז תחרות על השכונה הכי מלכלכת. בסוף הכל יצטרכו להחליף מלה אחת. כך נזכה בקלות בָּפח הזָהב."
"ראש העיר לא יסכים," אמר בוצי. "כי בתחרות צריך להתאמץ. כמו בתחרות ריצה או קפיצה.
"וגם אם נתאמץ חזק מאד," הוסיף בעצב, "אני לא בטוח שנזכה. בשבוע שעבר התגנבתי לשכונה ב' דרך פרצה שגליתי בגדר. טילתי שם על העשב. הוא היה כל כך ירק ונעים. לא כמו אצלנו, מלא קלפות של גרעינים." בוצי נעץ מבט בחדק של חֲדָקָה.

חֲדָקָה רתחה מזעם: "אתה רוצה להגיד שבגלל גשם הקלפות שלי לא נזכה בתחרות? ומה עם השקיות שתרון תולה על העצים? והפחיות שנבון מפזר בכל השכונה?"

"חֲבֵרָיָה," אָמַר בּוֹצִי, "יֵשׁ לִי רַעֲיוֹן. בּוֹאוּ נוֹרִיד מִהֶעֱצִים
אֶת הַשִּׁקְיֹת שֶׁל תֵּנּוֹ וַיִּנְמְלֵא בָּהֶן אֶת הַקְּלָפוֹת שֶׁל חֲדָקָה, אֶת
הַפְּחִיּוֹת שֶׁל נְבוֹן וְ..."
"יֵשׁ לִי רַעֲיוֹן יוֹתֵר טוֹב!" קִפֵּץ נְבוֹן. "אֶלְחֵשׁ אוֹתוֹ בְּאֵזֶן לְכָל
אֶחָד מֵכֶם."

קְשִׁירַד הַלְיָלָה, הַתְּאֲסִפּוּ תֵּרוֹ, חֲדָקְיָהּ, נְבוֹן וּבּוֹצִי. כָּל אֶחָד
מֵהֶם גָּרַר אַחֲרָיו שֵׁק גָּדוֹל.

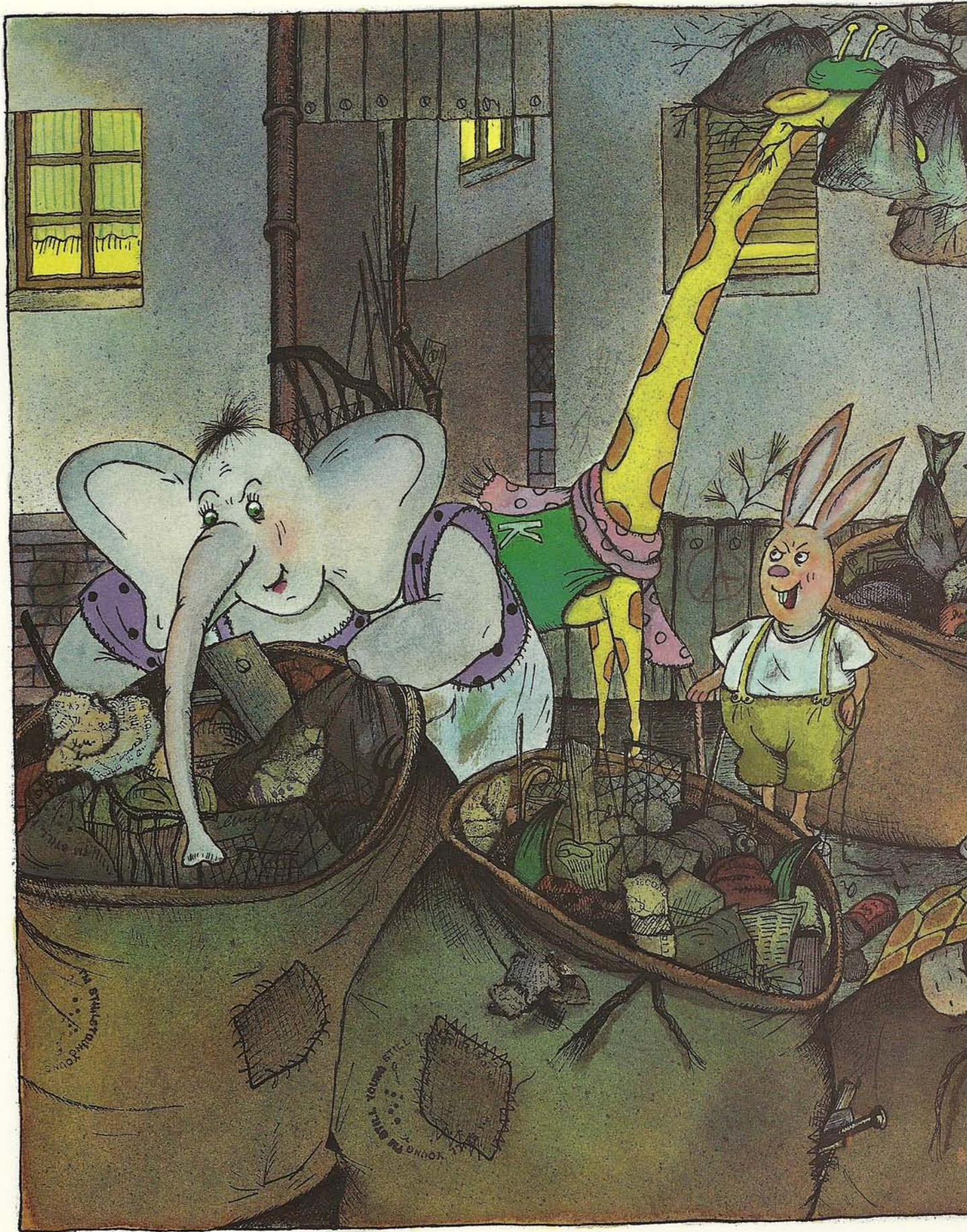
"לָאָסָף עַד הַסּוּף" – קָרְאוּ בְּלִם וְהַחֲלוּ אוֹסְפִים לְתוֹךְ

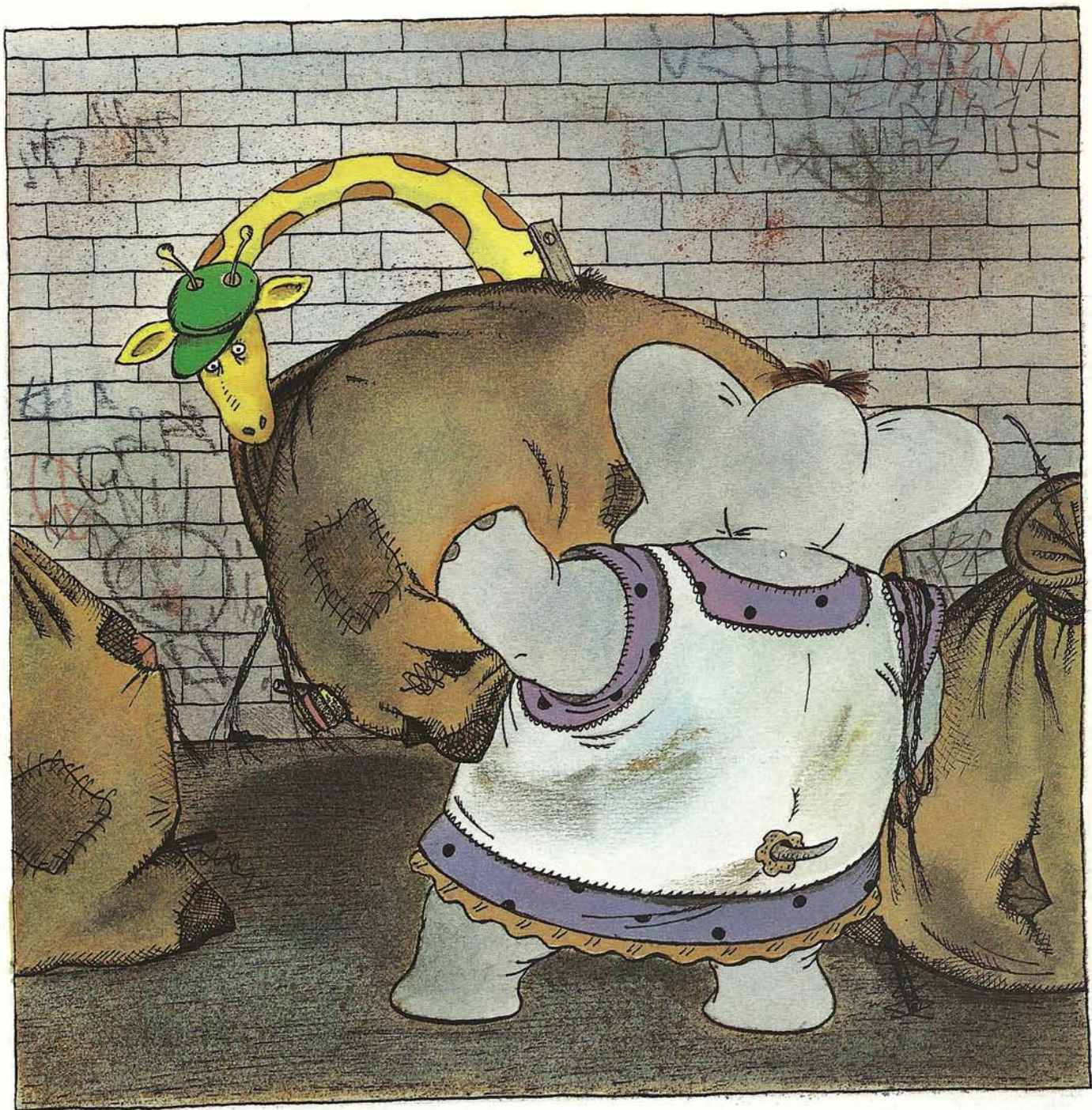
הַשָּׂקִים:

שָׂקִיּוֹת, פְּחִיּוֹת, בְּקִבּוּקִים,
קוֹפְסָאוֹת, אֲרִיזוֹת־מִמְתָּקִים,
קֶרְטוֹנִים, עֵתוֹנִים,
מִקְלוֹת־שֶׁלְגוֹנִים,
בְּרִזְלִים, סְמֶרְטוּטִים,
גְרוֹטָאוֹת־רְהִיטִים,
חִפְצִים שְׁבוּרִים
וְכֹל מִיַּי שְׁיָרִים.

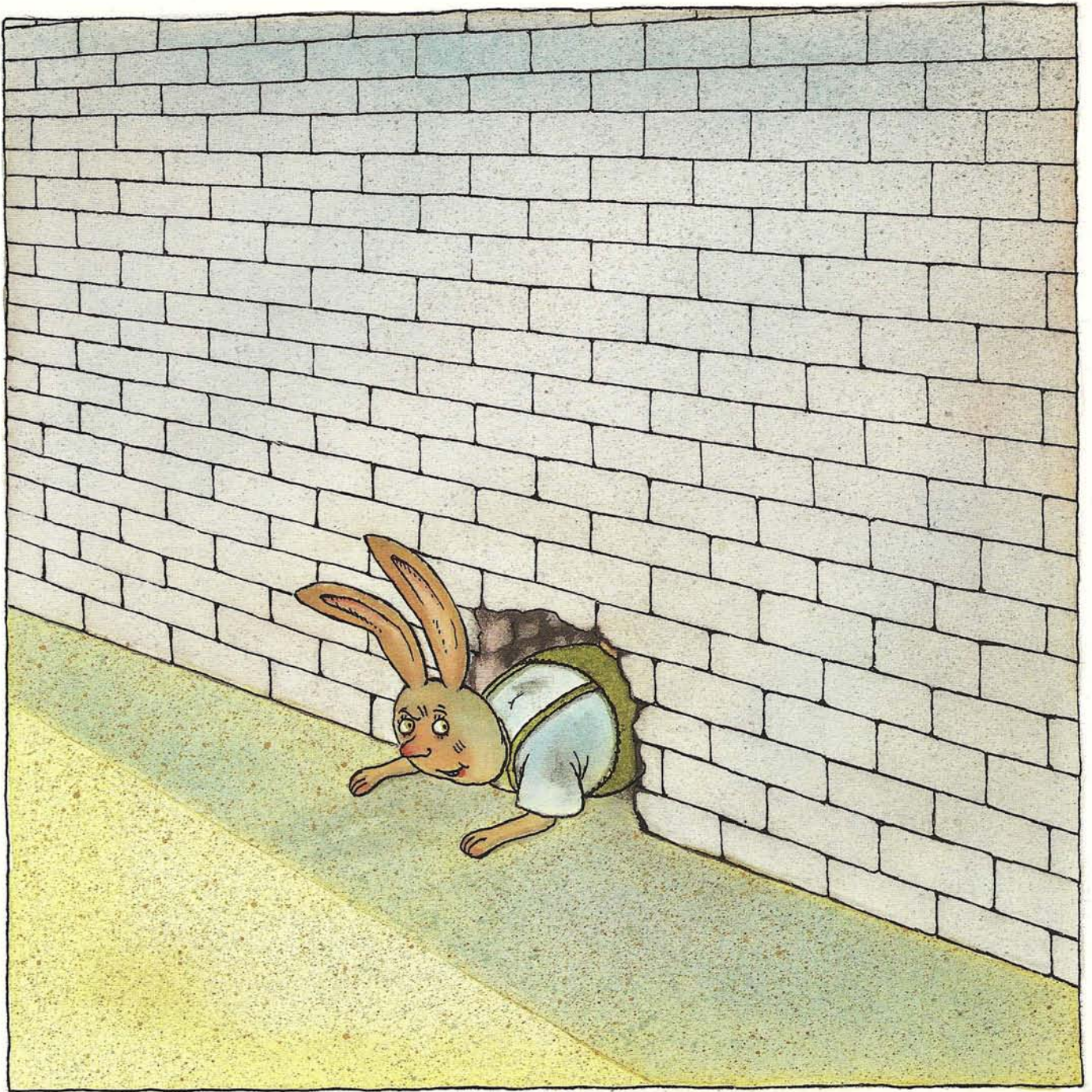
בְּשֶׁנִּמְלָאוּ הַשָּׂקִים עַד אֶפֶס מְקוֹם,
הִכְרִיז נְבוֹן: "וְעַכְשָׁו – מִשֶּׁךְ וּשְׁפָךְ!"

החבורה החלה גוררת את השקים העמוסים לעבר הגדר
שהפרידה בין שתי השכונות. בוצי הוביל אותם לפרצה שגלה.
הוא ונבון דחקו את גופם דרך החור הקטן ועברו לשכונה ב'.
תרו וחדקיה הטילו לעברם את השקים.

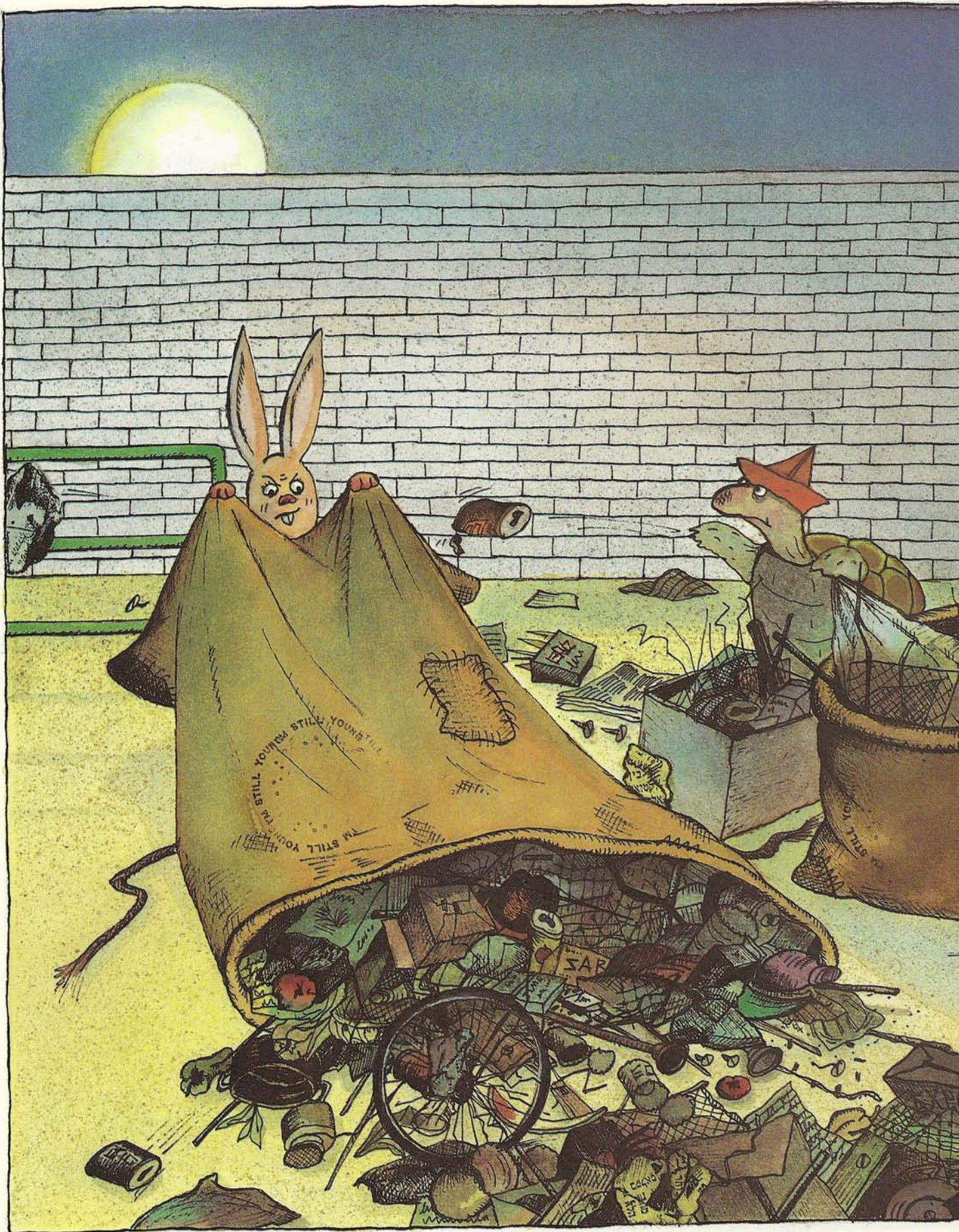

הִיָּרַח הָאֵיר עַל הַחֹל הַזֶּהב בְּגֹן הַשְּׁעֲשׂוּעִים שֶׁל שְׂכוּנָה ב'.
נָבוֹן וּבוֹצֵי הַחֵלּוֹ לַפֶּזֶר:

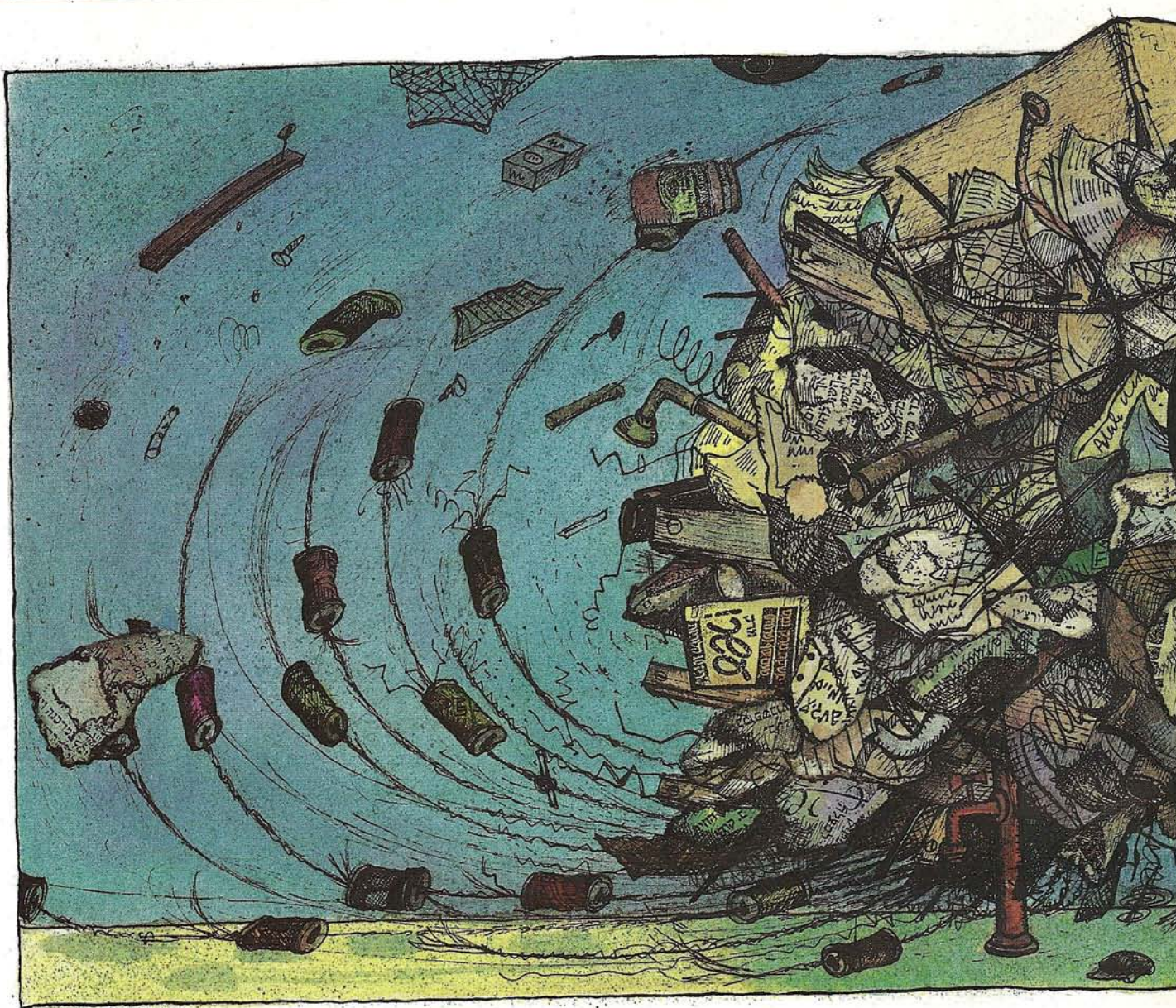
שְׁקִיּוֹת, פְּחִיּוֹת, בְּקִבּוּקִים,
קוּפְסָאוֹת, אֲרִיזוֹת-מִמֶּתְקִים,
קֶרְטוֹנִים, עֲתוּנִים,
מְקִלוֹת-שֶׁלְּגוֹנִים,
בְּרִזְלִים, סְמֶרְטוּטִים,
גְּרוֹטָאוֹת-רְהִיטִים,
חֶפְצִים שְׁבוּרִים
וְכָל מִינֵי שִׁרְיִים.

וּלְפֶתַע — — —

רוח גדולה באה.
פסות נגר הסתחררו באויר. שקיות, עתונים, סמרטוטים
התעופפו לכל עבר. ברזלים שבורים וחלקי־רהיטים התרוקמו
מעל פני האדמה כמו גלים סוערים.
"העולם נחרב! העולם נחרב!" צעק בוצי ונאחז בכל כחו
בנדנדה שנעה בפראות.

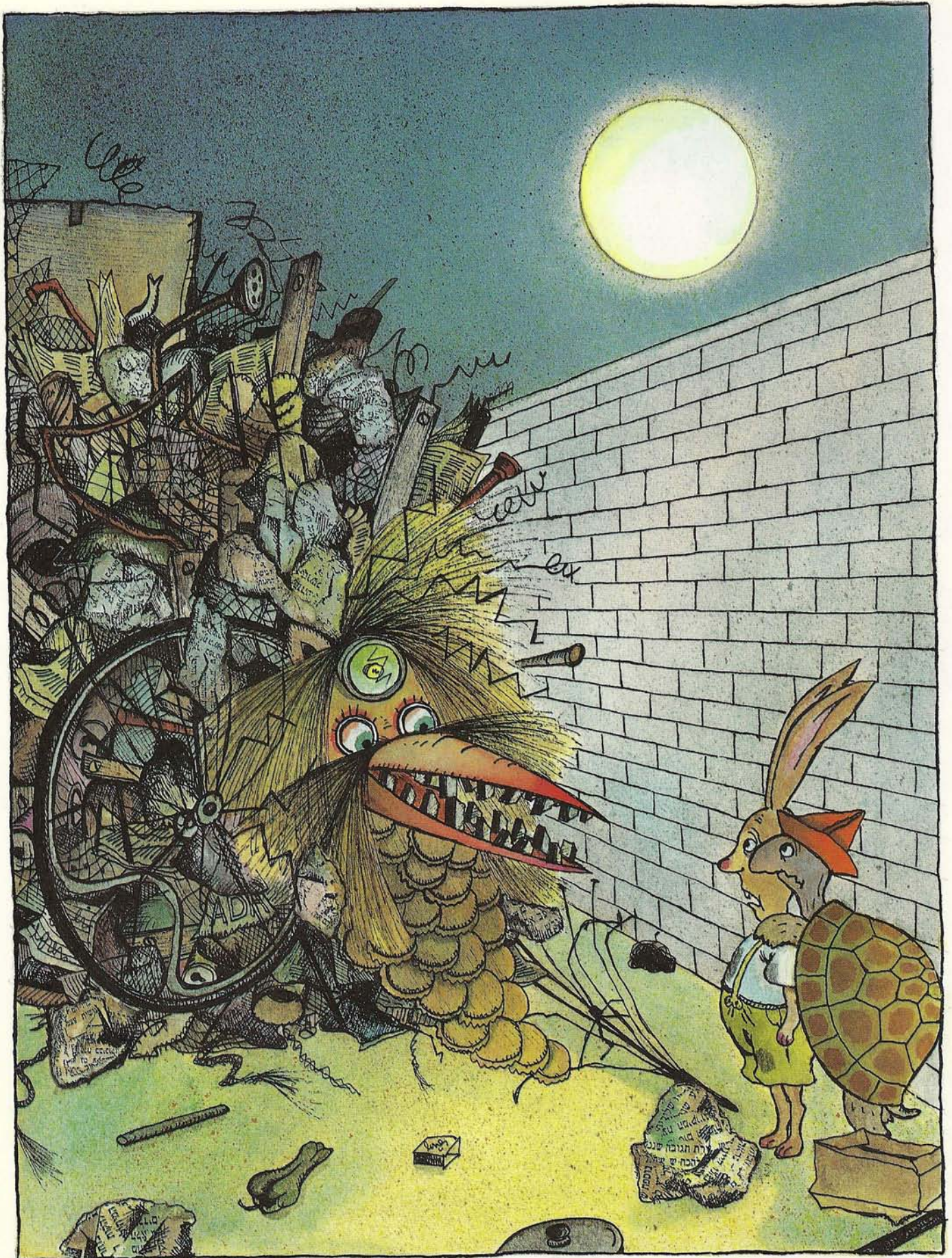

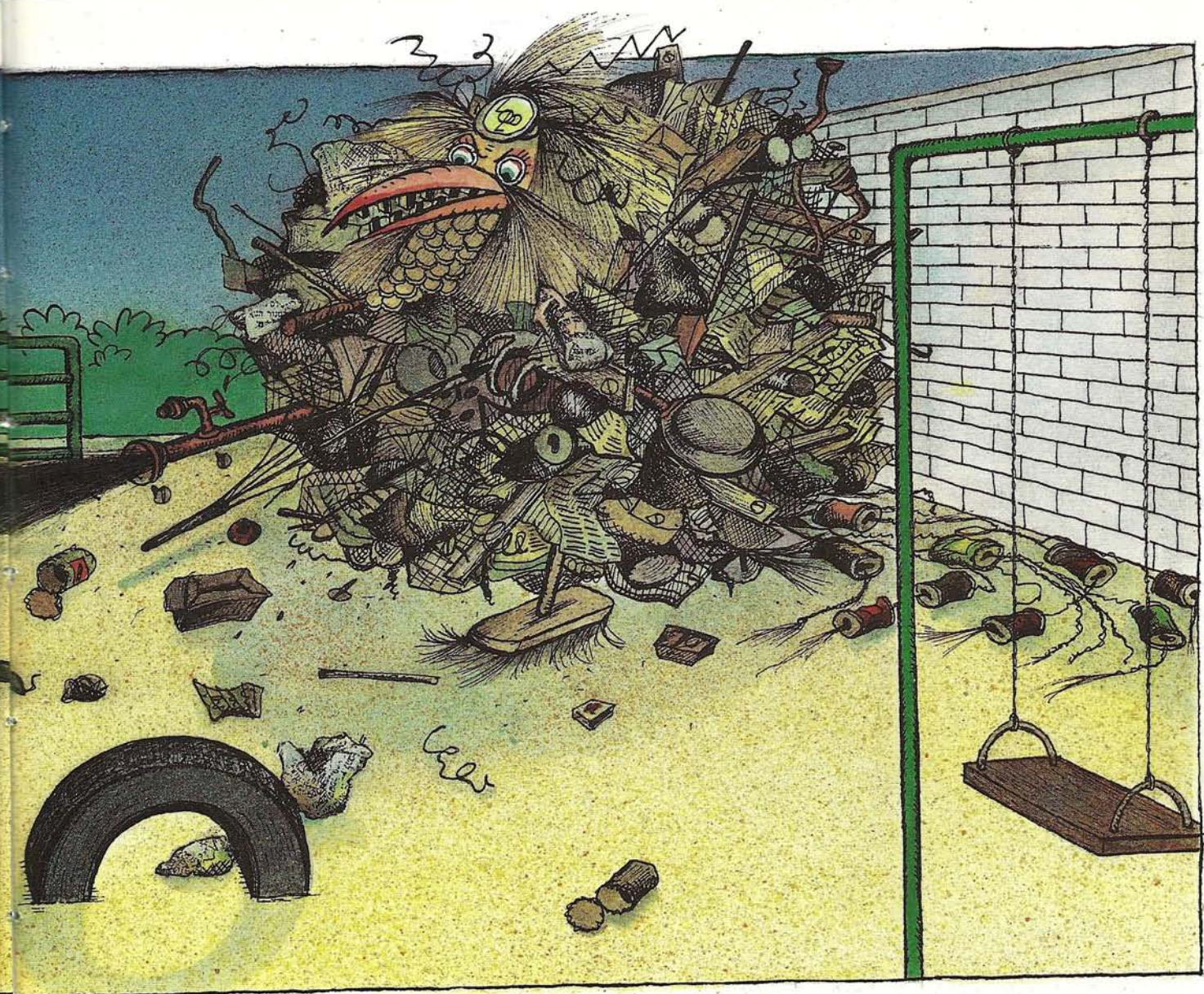
מתוך: הסערה הגיחה מפלצת ענקית.
זנב הפחיות שלה שקשק ברעש מחריד.
גופה הִזָּה מְכֶסֶה שקיות חטיפים מרשרשות
ועל גבה — יבֶּלֶת קרטון ענקית.
פָּנֵס שָׁבוֹר הִצִּיץ מֵאֲמָצֵעַ מִצָּחָה
וגלגל אופנים עקם השתלשל מאזנה.
זָכוּ-הַפְּקָקִים שֶׁלָּהּ הִטְלִטֵל הֵנָּה וְהֵנָּה
וּרְגָלָהּ — צִנּוֹר חֲלוּד — הִשְׁמִיעָה חֲרִיקַת אֵימִים.

"מ...מ... מי את?" רעד קולו של נבון.
המפלצת פָּעָרָה אֶת פִּיהָ וְחָשְׁפָה שְׁנֵי טוּרִים שֶׁל קוֹפְסָאוֹת
גְּפֻרִים:

"אני הזבלצת!
שׁוֹצֵפֶת, קוֹצֵפֶת!
לָמָּה קָרָאתָם לִי?
לָמָּה הִפְרַעְתָּם לִי?
שְׁנִים אֲנִי רוֹבֵצֶת בְּנַחַת,
בְּשִׁכּוֹנֵתְכֶם הַמְזֻנַּחַת.
אוֹכֵלֶת, זוֹלְלֶת מְלֵא הַצֵּלַחַת,
חוֹטֵפֶת, טוֹרֵפֶת, מְשַׁמֵּינָה, מִתְנַפֶּחֶת.

וּמָה יִקְרָה לִי כָּאֵן?
הֵילָדִים יִקְחוּ אוֹתִי מִחַר לִגְוִן.
יִשְׁחָקוּ, יִפְרְקוּ,
יִגְזְרוּ וַיִּדְבִּיקוּ.
מִמֶּנִּי, הַזְּבֵלְצָת מִיָּמִים-יָמִימָה
יַעֲשׂוּ תַמּוּנָה — מִתְנָה לְאִמָּא."

היא נופֶּה במטְרֵיהַ השְׁבוּרָה שְׁבִידָה וְקֶרָאָה :

"אַתֶּם תִּשְׁלְמוּ עַל כָּל הַתַּעֲלוּלִים :

אֲנִי אֶהַפֵּךְ אֶתְכֶם לְזַבְלוּלִים!"

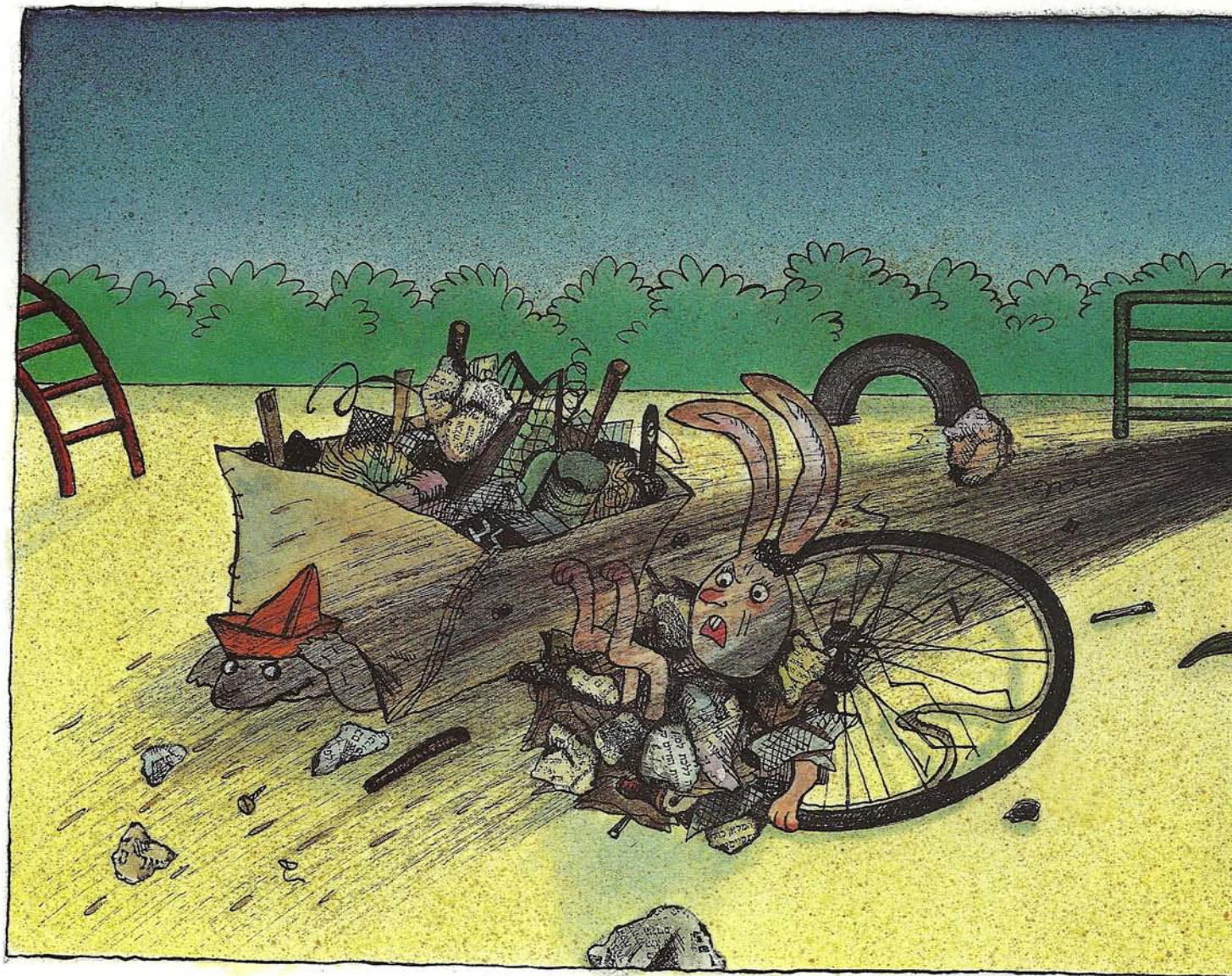
הַזְבֻּלָצַת הַצְלִיפָה בְּאִוִיר בְּזַנְבַּת הַפְּחִיּוֹת שְׁלָה וְהַשְּׁלִיכָה עַל בּוֹצֵי
אֶת קוֹפְסַת הַקְּרִטוֹן שְׁצַמְחָה עַל גְּבֵהַ.

"הַשְּׁמִים נָפְלוּ, הַשְּׁמִים נָפְלוּ!" צָרַח בּוֹצֵי וְנֶעְלַם. בְּמִקוֹמוֹ

הוֹפִיעַ זְבֻלוּל-גֵּב.

הַזְבֻּלָצַת הַטִּילָה עַל נְבוֹן אֶת גִּלְגַּל-הָאוֹפְנִים הָעֶקֶם שֶׁהִשְׁתַּלְּשַׁל

מֵאַזְנָה.

הגלגל דבק בזנבו של הארנב, גלגל אותו, טלטל אותו, עד
שנעלם. במקומו הופיע זבלול-נב.
זבלול-נב וזבלול-נב בקשו להמלט.
הזבלצת פונה לעברם את רגלה החלודה והתיזה עליהם
סילון של מים עכורים.
הזבלולים רצו והחליקו, החליקו וקמו, קמו ורצו, רצו
והחליקו.
"לו רק מצאתי זוג פחיות לעשות מהן קבצים," חשב זבלול-נב
בלבו, "הייתי יכול לרוץ יותר מהר."

מן העבר השני של הגדר צפו חֲדָקָה וְתָרוּן בַּמְתָּרַחֵשׁ.
"מְכַרְחִים לְהַפִּיל אֶת הַזְּבֻלָּצַת בַּפֶּח, " לְחַשֵּׁה חֲדָקָה.
"אָבֵל אֵין לָנוּ פֶּח, " הַנִּיחָה תָרוּן בְּרֵאשָׁה. "הָרִי עָשִׂינוּ מֵהַפְּחִים
תַּפִּים, קִסְדוֹת..."

"לְהַפִּיל מִיִּשְׁהוּ בַּפֶּח זֹאת אוֹמְרַת לְסִדֵּר אוֹתוֹ, " הַסְּבִירָה
חֲדָקָה. הִיא נִפְנָפָה לְעֵבֶר הַזְּבֻלָּצַת בְּחֻדְק מְלֵא קְלָפוֹת שֶׁל
גְּרַעֲיָנִים.

הַזְּבֻלָּצַת זִנְקָה לְעֵבֶרָה, אֶל הַגְּדֵר.
זְבֻל־נֵב הַתְּנַנֵּב אֶל הַזְּבֻלָּצַת מֵאֲחוֹר, תַּפֵּשׁ בַּזְּנָבָה וְתִלֵּשׁ מִמֶּנּוּ
פְּחִית.

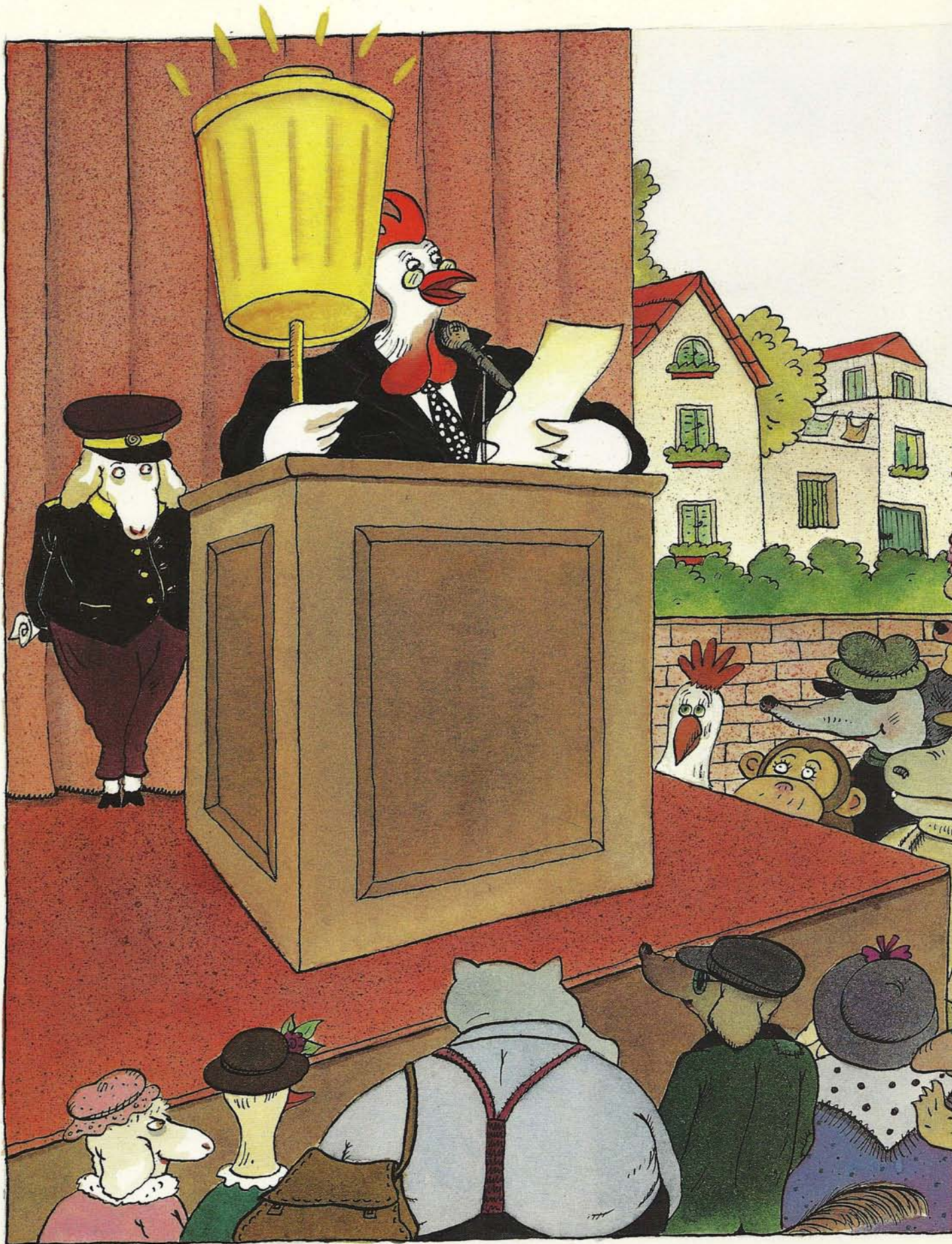
"אֵי!" קִפְצָה הַזְּבֻלָּצַת.
"זֶה לֹא אָנִי!" קָרָא זְבֻל־נֵב בְּבִהְלָה וְהַעִיף אֶת הַפְּחִית
שֶׁבִידוֹ הִרְחֵק בְּגוֹן הַשַּׁעֲשׂוּעִים.
"בוֹם!" נִשְׁמַע קוֹל תְּבֻטָּה. הַפְּחִית נִפְלָה יָשָׁר לְתוֹךְ פֶּח.
"נִפְלַתִי בַּפֶּח! נִפְלַתִי בַּפֶּח!" זָעָקָה הַזְּבֻלָּצַת.
"נִפְלַת בַּפֶּח — מִגִּיעַ לָךְ!" צָהַל זְבֻל־נֵב, תִּלֵּשׁ פְּחִית נוֹסֶפֶת
מִזְנָבָה, וִטְרַח — לַפֶּח.

"פְּחֻחַח... פְּחֻחַח... פְּחֻחַח..." חִרְחְרָה הַזְּבֻלָּצַת וְנִפְחָה אֶת
נִשְׁמָתָה.

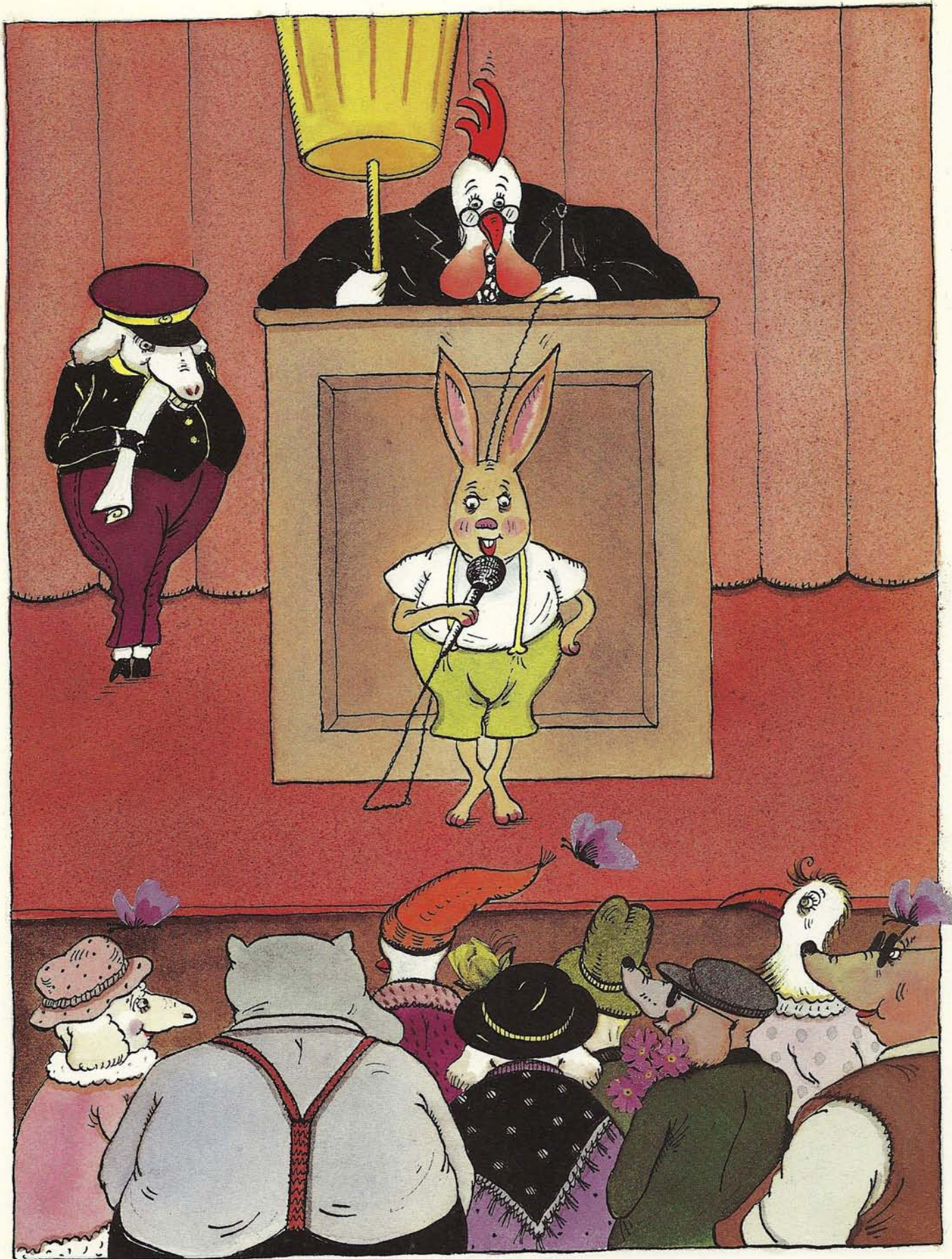

תושבי העיר נאספו לטקס הענקת פח הזהב.
ראש העיר הוציא מביס חלצתו את הנאום וקרא: "בפתרות
על השכונה הנקיה והמטפחת ביותר זכו שתי שכונות: שכונה
א' ושכונה ב'. אך מפיון שיש לנו רק פח זהב אחד, החלטנו
להעניקו לשכונה ב'. זאת בזכות הפסל היפה שעשו ילדי
השכונה מפל הפסלת שאספו."

"מְכַרְחִים לַעֲשׂוֹת מִשְׁהוּ, " מְלַמֵּל בּוֹצִי, " הַרִי הַפֶּסֶל הוּא שְׁלֵנוּ.
פַּח הַזֶּהָב מוֹגִיעַ לַשְׁכוּנָה שְׁלֵנוּ, לַשְׁכוּנָה אִי!"
"אָבֵל אֵיךְ נִסְפָּר מָה עָשִׂינוּ?" לַחֵשׁ נְבוֹן.
"כִּי לְזָכוֹת בְּתַחֲרוֹת צָרִיךְ לְהִתְאַמֵּץ וְצָרִיךְ גַּם אֲמֶץ, " אָמַר
בוֹצִי. "אִם הִתְאַמְצָנוּ וְעָשִׂינוּ, צָרִיךְ שְׂיִהְיֶה לָנוּ גַם אֲמֶץ לְסַפֵּר
מָה שְׁקָרָה."
"הַפֶּסֶל הַזֶּה הוּא שְׁלֵנוּ!" קָרָא נְבוֹן. הוּא זָנַק אֶל הַבָּמָה וְסַפֵּר
לְקַהֵל הַנְּדָהִם אֶת סְפֹרָה שֶׁל הַזְּבֻלָּצַת.
כְּשֵׁסִים, הוֹשִׁיטָה חֲדָקָה אֶת הַחֲדָק שְׁלָהּ לְכִיס חֲלָצָתוֹ שֶׁל
רֹאשׁ הָעִיר, שְׁלָפָה מִשָּׁם נֵר וְזָרְקָה לַפֶּתַח.
רֹאשׁ הָעִיר צָחַק: "אִם כֵּן, אֲנִי מַצִּיעַ שְׁנַהֲרֶס אֶת הַגָּדָר בֵּין
שְׁתֵּי הַשְׁכוּנוֹת, נְצִיב בְּמִקוֹמָה אֶת הַפֶּסֶל, נַעֲמִיד לְמַרְגְּלוֹתָיו אֶת
פַּח הַזֶּהָב — וְנִטַּע מִסְבִּיב גֵּן."

וכך הנה.

מאז עומד פסל הזבלצת במקום שבו הפרידה גדר בין שתי השכונות.

לרגלי הפסל נצב פח הזזה ומסביב משתרע גן מרהיב. מושיות מטילות על העלים, פרפרים ססגוניים פורחים באויר וגמות העצים מקפות אבנים קטנטנות לבנבנות.

מספרים שביליות מביטה הזבלצת סביבה ומחפשת

עטיפ של חטיף,

מקלון של שלגון,

שבר זכוכית,

שקית או פחית,

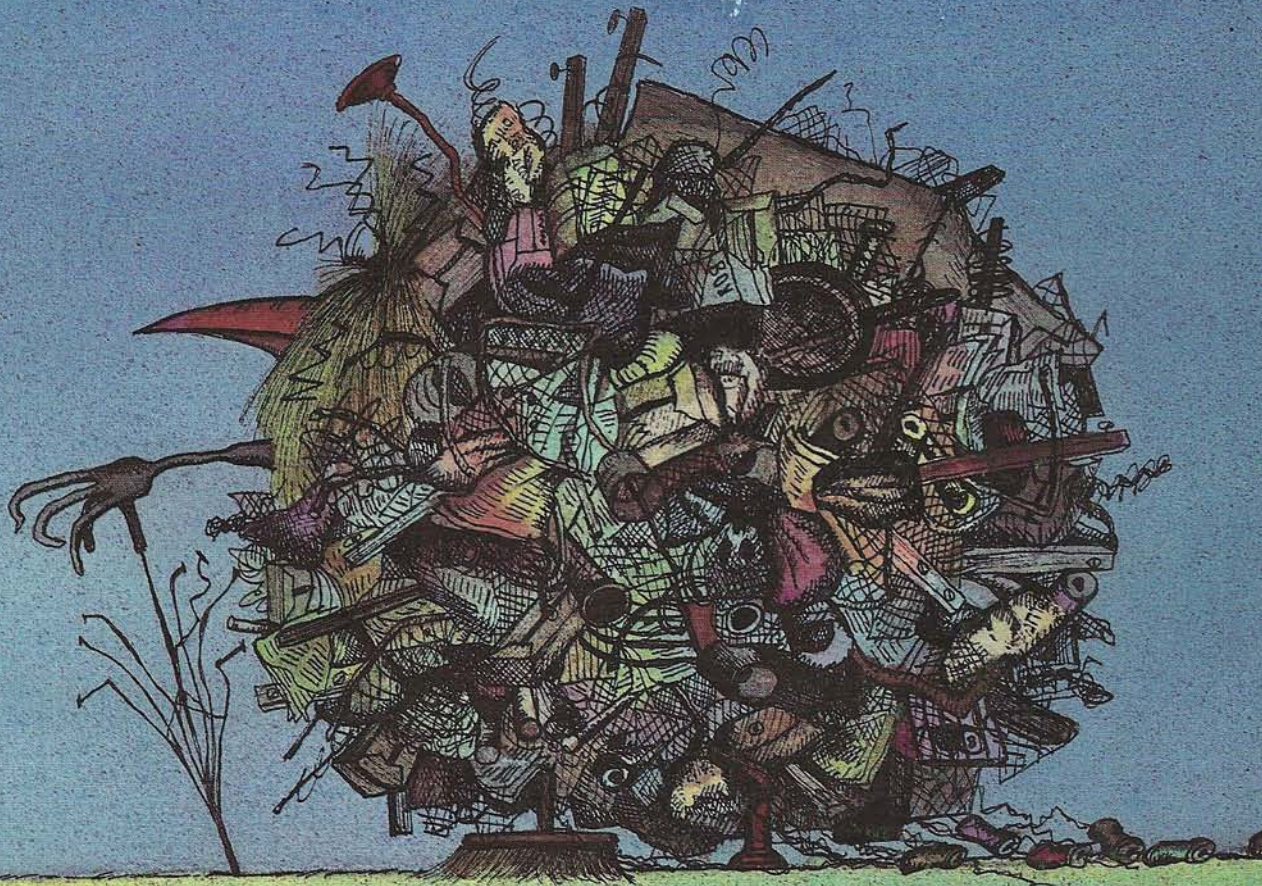
מסטיק דבוק,

נר או בקבוק.

וכשהיא רואה, היא מצליפה בזנב הפחיות שלה כל כך חזק

שכל הכוכבים רועדים.

נְעָמִי בֶן-גּוֹר

הַגֵּבִים לְעַתָּה

איורים: גיל-לי אלון קוריאֵל